

sidesætter bobestyreren et sådant pålæg, kan vedkommende afsættes efter forslaget § 41. I overensstemmelse hermed tillægger lovforslaget bobestyreren den nødvendige handlekraft til sikring af, at skifterne vil kunne gennemføres effektivt og hurtigt, uden at uenighed mellem arvingerne som efter det gældende eksekutorsystem kan blokere for bobehandlingen.

Bestemmelsen i *stk. 1* fastlægger, hvorledes beslutningerne i boets anliggender skal træffes og fastslår, at det er bobestyreren, der træffer bestemmelse i boets anliggender, idet væsentlige spørgsmål dog forinden skal forelægges for arvingerne.

Det beror på en skønsmæssig vurdering, hvornår et spørgsmål er af en sådan karakter, at det som væsentligt skal forelægges for arvingerne. Forelæggelse af sædvanlige ekspeditioner er ikke nødvendig. Beslutninger om realisation af boets aktiver skal som væsentlige forelægges for arvingerne. I øvrigt kan praksis om, hvad der i henhold til konkurslovens § 15 er dispositioner af væsentlig betydning være vejledende. I solvente dødsboer vil det dog tillige altid være væsentligt at fastslå, hvilke aktiver, der skal realiseres, og hvilke aktiver der skal overtages af arvingerne til vurderingsbeløbet.

Herudover vil tillige spørgsmål om sagsanlæg, forlig under retssager og appel m.v. ofte være væsentlige, hvorfor forelæggelse for arvingerne er nødvendig. Under en retssag varetages boets partsfunktioner i øvrigt af bobestyreren. En bobestyrer, der er advokat, kan tillige vælge selv at optræde som rettergangsfuldmægtig, men bør i sager, der kræver specialkundskab, eller i sager, der angår interessemodsætninger mellem boets arvinger, legatarer og kreditorer, forinden forelægge spørgsmålet om valg af rettergangsfuldmægtig for arvingerne.

For at fremme en hurtig og uformel afvikling af boerne, indeholder lovforslaget ingen formkrav til, hvorledes forelæggelser for arvingerne skal finde sted. Det forudsættes, at bobestyreren tilrettelægger bobehandlingen på den måde, der med hensyntagen til det enkelte bos forhold er mest hensigtsmæssig. Denne smidiggørelse af bobehandlingen medfører, at det ikke er nødvendigt at træffe beslutninger på bomøder, såfremt beslutningerne kan træffes betryggende på anden måde, herunder efter omstændighederne også telefonisk.

Er arvingerne uenige om afgørelsen af et væsentligt spørgsmål, må bobestyreren indkalde alle arvingerne til et bomøde, hvor der så må søges opnået enighed, jf. herved *stk. 2*. Kan enighed ikke opnås, skal der på forlangende afholdes afstemning mellem arvingerne. Bestemmelsen markerer herved i modsætning til det udkast, der er indeholdt i betænkning-

gen, at en mere systematisk anvendelse af afstemning ved afgørelse af alle væsentlige spørgsmål ikke skal finde sted. Denne ændring er foretaget på foranledning af nogle af de indkomne høringssvar, der påpegede, at betækningsudkastets afstemningsregler med fordel kunne smidiggøres.

I tilfælde af afstemning stemmer arvingerne efter deres ret til at tage arv og eventuel boslod af afdødes ejendele, hvorved forstås ægtefællens boslodsret af førstafdødes fællesejendele. I tvivlstilfælde afgør bobestyreren omfanget af arvingernes stemmeret. Bobestyrerens afgørelse kan påklages til skifteretten.

Ved bestemmelsens sidste pkt. fremhæves styrkelsen af bobestyrerens beslutningsmyndighed. Står arvingernes stemmer lige, afgøres spørgsmålet af bobestyreren. Denne beføjelse er nødvendig for, at en beslutning kan træffes. Bobestyrerens afgørelse kan indbringes for skifteretten.

Er ikke alle arvinger repræsenteret, når en beslutning skal tages, kan der kun ses bort fra de ikke repræsenteredes stemmer, såfremt de er indkaldt efter reglerne i forslaget § 55, stk. 2, og ikke har oplyst, at de har lovligt forfald.

Ved *stk. 3* tillægges der bobestyreren nogle beføjelser, som bl. a. er nødvendige for at hindre retskrænkelser eller for, at boets behandling ikke skal gå i stå. Strider arvingernes beslutning mod nogens ret, kan bobestyreren ændre afgørelsen. Finder bobestyreren arvingernes beslutning åbenbart uhensigtsmæssig, kan afgørelsen ligeledes ændres. Er det f.eks. i et bo nødvendigt at foretage realisation af aktiver for at tilvejebringe den nødvendige likviditet, og er arvingernes beslutning ikke egnet til at tilvejebringe likviditeten, træffer bobestyreren den nødvendige bestemmelse. Ved udøvelsen af censurbeføjelsen må bobestyreren anlægge en helhedsvurdering over, hvad der bedst tjener samtlige impliceres interesser. En beslutning behøver ikke nødvendigvis at være uhensigtsmæssig, fordi den ikke er den økonomisk bedste for boet; også ideelle forhold bør inddrages i overvejelserne.

Bestemmelsens *stk. 4* fastslår, at bobestyreren skal vejlede arvingerne om deres retsstilling efter forslaget § 96 og § 97, hvorefter de kan påklage bobestyrerens beslutninger til skifteretten. Bobestyreren har ikke blot pligt til at give en sådan klagevejledning, hvor han tilsidesætter arvingernes beslutning, men også i tilfælde, hvor en enkelt eller enkelte arvinger ikke er enige i den beslutning, der træffes.

Ved forslaget får bobestyreren som angivet en noget videre adgang til at lede bestemmelsesprocessen i boet, end tilfældet er efter gældende ret i eksekutorboer, idet det forventes, at denne beføjelse vil være egnet til at fremme boernes afvikling. Bestemmelsen